

Les flors

Date : 01/09/2015

Publicat el 02-09-2015

Text i fotografia: Amàlia Roig i Blasco

Professora de llengua i literatura, psicòloga, escriptora. Autora de llibres que tracten el tema del territori i el paisatge des del punt de vista literari

Haviem anat d'excursió pel Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i de l'Obac, i ara després de dinar i abans que el sol d'hivern no s'apagués del tot, estiràvem les cames pel poblet de Mura. Vam passar per un jardí que feia goig, després per un hortet molt alegre, per unes quantes entrades antigues, algun corral, alguna casa abandonada, tres bars, dos carrerons medievals.

De sobte, en alçar els ulls al cel per esbrinar quanta llum del dia ens quedava per apurar, vaig descobrir uns geranis rojos que penjaven d'una paret de pedra. Lluïa tant aquell roig arrodonit, les fulles verdes sobre la pedra ocre, que vaig detenir-me davant de la façana amb el coll ben estirat.

Em preguntava per què les flors feien més bonic en aquell mur de pedra que en el jardí que havíem deixat enrere. Era el contrast del roig i el verd damunt del gris? Eren les formes corbes i rodones dels geranis trencant les línies rectes dels maons?

Perquè... no podria ser que les flors apuntessin descarades el que les pedres mortes no poden dir? No podria ser que mostressin que allí en aquella casa, en aquells murs, en aquelles parets era possible la vida? No podria ser que per a nosaltres humans, els geranis, com les roses, o els lilàs o les violetes, tinguessin un sentit antropològic de supervivència?

Els nostres ancestres de segur que seguien en el seu camí de nòmades els senyals de la vida. On creixien flors era perquè hi havia aigua. I si hi havia aigua, la vida era possible.

Roselles